

Рим встановлює бачення - номер вісім

Фундаменти з піску: відкидання пророчої істини в лаодикійському адвентизмі

Jeff Pippenger

2024-08-18

В останній статті ми посилалися на наступні слова Ісуса.

Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині — хижі вовки. За їхніми плодами пізнаєте їх. Хіба збирають виноград із тернів або смокви з будяків? Так само кожне добре дерево приносить добрий плід, а лихе дерево приносить лихий плід. Добре дерево не може приносити лихого плоду, ані лихе дерево — приносити доброго плоду. Кожне дерево, що не приносить доброго плоду, зрубують і кидають у вогонь. Отож за їхніми плодами пізнаєте їх. Не кожен, хто каже Мені: «Господи, Господи», увійде до Царства Небесного; але той, хто чинить волю Мого Отця, що на небесах. Багато хто скаже Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не пророкували Твоїм Ім'ям? і Твоїм Ім'ям не виганяли бісів? і Твоїм Ім'ям не чинили багато чудес?» І тоді Я заявлю їм: «Я ніколи не знав вас; відступіться від Мене, ви, що чините беззаконня». Тому кожен, хто слухає ці Мої слова і виконує їх, уподібниться до мудрого мужа, який збудував свій дім на скелі. І полив дощ, і прийшли потоки, і повіяли вітри та налягли на той дім; і він не впав, бо був заснований на скелі. А кожен, хто слухає ці Мої слова і не виконує їх, буде подібний до нерозумного мужа, що збудував свій дім на піску. І полив дощ, і прийшли потоки, і повіяли вітри та налягли на той дім; і він упав, і велике було його падіння. Матвія 7:15–27.

Повстання 1863 року знаменує початок зведення лаодикійським адвентизмом сьомого дня фальшивого фундаменту на піску. Пісок символізує сатанинський принцип плюралізму, на противагу Скелі абсолютної істини. Абсолютна істина утверджується на двох свідках, а істини, представлені на двох священних таблицях Авакума, які адвентизм поступово відкладав убік, походять із Біблії та підтверджені Духом пророцтва. Ті істини є абсолютними.

Ворог намагається відвернути думки наших братів і сестер від праці з підготовки народу, щоб устояти в ці останні дні. Його софізми покликані відвести розуми від небезпек і обов'язків цієї години. Вони вважають за маловартісне те світло, з яким Христос зійшов з неба, щоб дати Іванові для Свого народу. Вони навчають, що події, які стоять безпосередньо перед нами, не мають такої ваги, щоб заслуговувати на особливу увагу. Вони зводять нанівець істину небесного походження й обкрадають Божий народ його минулого досвіду, даючи йому натомість фальшиву науку. «Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і роздивіться, і запитайте про давні стежки, де добрий шлях, і ходіть ним». [Єремія 6:16.]

Нехай ніхто не намагається зруйнувати підвалини нашої віри,— ті підвалини, що були закладені на початку нашої праці завдяки молитовному вивченню Слова та одкровенню. На цих підвалинах ми будуємо вже понад п'ятдесят років. Люди можуть припускати, що знайшли новий шлях, що можуть закласти міцнішу основу, ніж та, яка вже закладена; але це велика омана. «Іншої основи ніхто не може покласти понад ту, що вже покладена». [1 Коринтян 3:11.] У минулому багато хто намагався збудувати нову віру, встановити нові принципи; але як довго простояла їхня будівля? Вона невдовзі впала; бо не була заснована на Скелі. Свідчення, том 8, 296–297.

Коли настало 11 вересня 2001 року, прийшли й дощі Святого Духа.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Коли великі будівлі Нью-Йорка були зруйновані одним дотиком Бога, пізній дощ почав накрапати. Коли настав 11 вересня 2001 року, відкрилися шлюзи папських принципів.

У цей час пануючого беззаконня протестантські церкви, які відкинули «Так говорить Господь», опиняться в дивному становищі. Вони перейдуть на бік світу. У своєму відриві від Бога вони намагатимуться зробити брехню й відступництво від Бога законом держави. Вони впливатимуть на правителів країни, щоб ухвалити закони для відновлення втраченого панування «людини гріха», яка сидить у Божому храмі, видаючи себе за Бога. Римсько-католицькі принципи будуть взяті під державний захист. Протест біблійної істини більше не терпітимуть ті, хто не зробили Божий закон своїм правилом життя. Review and Herald, 21 грудня 1897 р.

Акт Патріота позначає початок захисту римо-католицьких принципів, що поступово веде до закону про неділю, який невдовзі буде запроваджено. 11 вересня 2001 року чотири вітри, що символізують іслам третього горя, почали віяти.

Ангели стримують чотири вітри, зображені у вигляді розлюченого коня, що прагне вирватися і пронестися по всій поверхні землі, несучи на своєму шляху руйнування та смерть.

«Невже ми спатимемо на самому краю вічного світу? Невже будемо млявими, холодними й мертвими? О, якби ж у наших церквах ми мали Духа і дихання Божого, вдихнуті в Його народ, щоб вони стали на свої ноги й ожили. Нам потрібно побачити, що дорога вузька, а брама тісна. Але коли ми проходимо крізь тісну браму, її широта не має меж». Manuscript Releases, том 20, 217.

Дощ, вітер і повінь прийшли 11 вересня 2001 року, і Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня була випробувана, як і юдеї під час хрещення Христа, і як протестанти, починаючи з 11 серпня 1840 року. Відтоді й до бунтівницького пророцтва 18 липня 2020 року Лаодикійський дім адвентистів сьомого дня поступово занепадав, так само безсумнівно, як юдейський храм було проголошено спустошеним перед хрестом, і як протестанти перейшли до відступницького протестантизму під час першого розчарування 19 квітня 1844 року.

Лаодикійський рух третього ангела тоді увійшов у свою остаточну фазу випробування, і, як і під час випробування, що почалося 11 вересня 2001 року, дів покликали повернутися до давніх стежок, що становили основоположні істини не лише міллеритського руху першого й другого ангелів, а й руху третього ангела.

Символом відкинення тих основоположних істин у контексті сильної омани є звістка, яку Павло записав у Другому посланні до Солунян. Ту звістку символізує «щоденне» в книзі Даниїла, бо саме в уривку з Другого послання до Солунян Вільям Міллер дійшов розуміння, що «щоденне» в книзі Даниїла означало язичницький Рим.

Було написано книги, які розглядають визначення «щоденного» у книзі Даниїла. Більшість із них є помилковими, хоча, якщо ви бажаєте ознайомитися зі статтю адвентистського богослова, яка правильно це висвітлює, можете знайти «The Mystery of the Daily» Джона В. Пітерса. Я не маю наміру розглядати цей аспект «щоденного» в цій статті. Є також інші книги, що висвітлюють історію «хто, що і чому» того, як хибний погляд на «щоденне» зрештою був утверджений у лаодикійському адвентизмі сьомого дня.

Визначення єврейського слова, перекладеного як «щоденне», і історія бунту проти фундаментальної істини щодо «щоденного», який всерйоз розпочався 1901 року, були неодноразово викладені у Таблицях Авакума, а також у нещодавніх статтях про книгу Даниїла.

Я маю намір у цій статті зберегти фокус теми «щоденного» на пророчих характеристиках, пов'язаних із відкиданням символу Риму. Будь-хто, хто щиро визнає авторитет писань Еллен Вайт, просто має прочитати наведене нижче, щоб знати, яким є правильне розуміння «щоденного».

Тоді я побачив щодо 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильний погляд на нього тим, хто виголосили клич про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння 'Щоденного'; але після 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і за цим послідували темрява й замішання. Review and Herald, 1 листопада 1850 р.

Відкинути розуміння Вільяма Міллера щодо «щоденного» — це одночасно відкинути авторитет писань Еллен Уайт, бо вона бачила, «що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто проголошував вістку про годину суду». Їй також було показано, що інші погляди на «щоденне» породжували «темряву і замішання», які не є рисами Христа. Міллер вважав «щоденне» язичницьким Римом, коли вивчав Друге послання до Фесалонікійців.

"Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, де [«щоденне»] зустрічалось, окрім як у Даниїлі. Тоді [за допомогою конкордансу] я взяв ті слова, що були пов'язані з ним: 'відняти'; він відніме щоденне; 'від часу, коли щоденне буде відняте', тощо. Я читав далі і думав, що не знайду світла щодо цього тексту; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8. 'Бо вже діє таємниця беззаконня; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, допоки його не буде усунено з дороги, і тоді з'явиться той беззаконник', тощо. І коли я дійшов

до того тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Оце і є 'щоденне'! Отож, що Павло має на увазі під 'тим, хто тепер стримує', або перешкоджає? Під 'людиною гріха' і 'беззаконником' мається на увазі папство. Отож, що ж перешкоджає папству бути виявленим? Та це язичництво; отже, 'щоденне' має означати язичництво'. — Вільям Міллер, «Second Advent Manual», сторінка 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6 січня 1853 року.

Зрештою лаодикійський адвентизм відкинув правильне розуміння, дане Міллеру та тим, хто проголошував заклик години суду, на користь хибної ідеї відступницького протестантизму, що «щоденне» представляло служіння Христа у святині. Таке розуміння абсурдне на багатьох рівнях, але, більше ніж просто помилкове, воно стверджує, що сатанинський символ є символом Христа.

«Отже, хоча дракон передусім представляє Сатану, у другорядному значенні він є символом язичницького Риму». Велика боротьба, 439.

Міллер ототожнив «щоденне» з язичницьким Римом, драконом, але Лаодикійний адвентизм запозичив від занепопального протестантизму думку, що воно представляє служіння Христа в небесному святині. Відкинення визначення Міллера «щоденного» як язичницького Риму є відкиненням істини, яка представлена на обох священних картах, що були сповненням другого розділу книги Авакума. Отже, це є відкиненням основоположної істини, так само як і відкинення «семи часів» з двадцять шостого розділу книги Левита.

Відкидати істину, що «щоденне» означає язичницький Рим, — означає відкидати основи адвентизму та авторитет Духа пророцтва. Ототожнювати символ Сатани із символом Христа — це те саме, що ототожнювати справу Христа зі справою Сатани.

Відкинувши Христа, юдейський народ учинив непростимий гріх; і, відмовляючись від запрошення милості, ми можемо вчинити ту саму помилку. Ми ображаємо Князя життя і ганьбимо Його перед синагогою сатани й перед небесним всесвітом, коли відмовляємося слухати Його уповноважених посланців, а натомість прислухаємося до слуг сатани, які прагнуть відвести душу від Христа. Доти, доки людина чинить так, вона не знайде ні надії, ні прощення, і зрештою втратить усяке бажання примиритися з Богом. Бажання віків, 324.

Коли лаодикійський адвентизм відкинув основоположне розуміння «щоденного» та семи часів, то він не лише відкинув авторитет Духа пророцтва та підвалини, але й відкинув працю Вільяма Міллера, якого до його розуміння привели ангел Гавриїл та інші ангели.

Бог послав Свого ангела, щоб торкнутися серця фермера, який не вірив у Біблію, і спонукати його досліджувати пророцтва. Ангели Божі неодноразово відвідували того обраного, щоб спрямовувати його розум і відкрити його розумінню пророцтва, які завжди були темними для Божого народу. Йому був даний початок ланцюга істини, і його вели шукати ланку за ланкою, доки він не споглянув із подивом і захопленням на Слово Боже. Він побачив там досконалий ланцюг істини. Те Слово, яке він вважав не натхненним Богом, тепер відкрилося перед його поглядом у своїй красі й славі. Він

побачив, що одна частина Писання пояснює іншу, і коли якийсь уривок був недоступний його розумінню, він знаходив в іншій частині Слова те, що його пояснювало. Він ставився до святого Божого Слова з радістю та з найглибшою повагою і благоговінням. Ранні твори, 230.

«Його ангел» — це вислів, що означає ангела Гавриїла.

Слова ангела: «Я — Гавриїл, що стою перед Богом», показують, що він займає високе становище у небесних дворах. Коли він прийшов із звісткою до Даниїла, він сказав: «Ніхто не підтримує мене в цьому, окрім Михаїла [Христа], вашого Князя». Даниїла 10:21. Про Гавриїла Спаситель говорить в Об'явленні, кажучи, що «Він послав і сповістив це через Свого ангела Своему рабові Іванові». Об'явлення 1:1. Бажання віків, 99.

Ототожнення сатанинського символу як символу Христа є не лише паралеллю до непростимого гріха, але й сам непростимий гріх пов'язаний із відкиненням посланців, яких посилає Христос. Тоді «щоденне» стає символом непростимого гріха, і коли усвідомлюється, що «обраний» Вільям Міллер був приведений до правильного розуміння тієї істини, а згодом її відкинули, це безпосередньо вписується в Друге послання до Солунян, тобто в той самий уривок Писання, де Міллер зробив своє відкриття. Відкинення тієї істини є свідченням нелюбові до істини, і та непокора спричиняє відняття Святого Духа та віддання нечистому духові сатани, який Павло називає сильною оманю.

Так само, як і «грабіжники твого народу», які «утверджують видіння», «щоденне» є символом язичницького Риму. У контексті Другого послання до Солунян Павло навчає, що відкидання вістки другого розділу є свідченням того, що ті, хто так чинить, не люблять істини. Оскільки вони не люблять істини, представленої в цьому розділі, вони одержують сильну оману.

Усі пророки говорять про останні дні, а наведені раніше в цій статті натхненні уривки вказують, що сильна омана приходить на тих, хто не любить істину, під час вилиття Святого Духа. Одна група отримує олію, а інша — сильну оману.

Святий Дух виливається у той період історії, коли Святий Дух забирається від тих, хто відкидає зростання пізнання, яке відкривається протягом двох випробувальних періодів часу запечатування від 11 вересня 2001 року до недільного закону, що невдовзі настане. Повторюючи попередній уривок:

"Звертаючи погляд до останніх днів, та ж сама безмежна сила проголошує щодо тих, які «не прийняли любові до істини, щоб вони спаслися», «Через це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді: щоб були засуджені всі, хто не повірили істині, але вподобали неправедність». Коли вони відкидають вчення Його Слова, Бог віднімає Свого Духа й залишає їх обманам, які вони люблять." Ранні твори, 46.

Рядок за рядком, Даниїл навчає, що в останні дні саме розбійники твого народу (символ Риму) утверджують видіння. Розбійники також представлені як "щоденне". Соломон навчає,

що в останні дні ті, хто не має видіння, гинуть, що означає бути нагими. Бути нагим — це бути лаодикійцем, а лаодикієць — це нерозумна дівка.

«Стан Церкви, представлений нерозумними дівами, також називається лаодикійським станом». Review and Herald, 19 серпня 1890 р.

Бути нерозумною дівкою, коли приходить вістка Опівнічного Крику, — це виявити те, що Іван у шістнадцятому розділі Об'явлення називає «сором своєї наготи». Застереження Івана у шостій карі стосується потрійного союзу дракона, звіра та лжепророка, які з 1989 року ведуть світ до Армагеддону.

Звістка Павла у Другому посланні до Солунян — це не просто про те, що язичницький Рим Даниїлом представлений як «щоденне», але в розділі наголошено на взаємозв'язку язичницького Риму з папським Римом. Язичницький Рим стримував (стримує) людину гріха від того, щоб зійти на престол землі у 538 році. Коли язичницький Рим було усунено, тоді виявляється «таємниця беззаконня», «той беззаконний», який є папою Риму. У розділі Павло окреслює конкретний пророчий зв'язок між язичницьким і папським Римом. Відкинути вчення цього розділу — означає відкинути істину і прийняти сильну оману.

Нехай ніхто не зведе вас жодним способом, бо той день не настане, якщо спершу не прийде відступлення і не відкриється людина гріха, син загибелі; який противиться й звеличує себе над усе, що зветься Богом або є предметом поклоніння, так що він, як Бог, сідає в храмі Божому, видаючи себе за Бога. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був із вами, я говорив вам це? І тепер ви знаєте, що стримує, щоб він відкрився свого часу. Бо вже діє таємниця беззаконня; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, доки не буде усунений із середини. І тоді з'явиться беззаконник, якого Господь погубить духом уст Своїх і знищить явленням приходу Свого; того, прихід якого — за дією сатани — з усякою силою, і знаменнями, і неправдивими чудесами, і з усякою оманою неправди в тих, що гинуть, бо не прийняли любові істини, щоб спаситися. І за це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили брехні, щоб були засуджені всі, хто не повірив істині, але вподобав неправду. 2 Солунян 2:3-12.

Чому ці люди останніх днів "осуджені"? Чому на них насилається "сильна омана"? Чому вони "гинуть" і тим самим виявляють сором своєї наготи? Уривок стверджує, що це тому, що вони не люблять істину, а істина, викладена в розділі, пояснює, що язичницький Рим, четверте царство біблійного пророцтва, перешкодив би папському Риму, п'ятому царству біблійного пророцтва, зійти на престол, доки не буде усунене язичництво.

Взаємини між язичницьким і папським Римом, визначені в розділі, Іван також ототожнює зі взаєминами між Пергамською та Тіятирською церквами. Пергам відповідає язичницькому Риму, а Тіятери — папському Риму. Павло та Іван дають два свідчення про взаємини цих двох сил; про це свідчить і книга Даниїла.

У книзі Даниїла неодноразово викладено взаємини язичницького Риму з папським Римом. У другому розділі це представлено у вигляді суміші заліза з мулкою глиною. У сьомому розділі і язичницький, і папський Рим — «відмінні» царства, і хоча другий розділ ілюструє

ці дві сили як суміш, сьомий розділ показує, що папська влада походить із десятирогого царства язичницького Риму. У восьмому розділі малий ріг у віршах 9–12 — це Рим в обох своїх фазах. У віршах 9 і 11 малий ріг подано в чоловічому роді, що вказує на язичницький Рим, а у віршах 10 і 12 — у жіночому роді, що вказує на папський Рим.

У восьмому розділі книги Даниїла, у тринадцятому вірші, язичницький і папський Рим зображено як дві спустошувальні сили. Язичницький Рим — «щоденна» спустошувальна сила, а папський Рим — спустошувальна сила «переступу». В одинадцятому розділі, у тридцять першому вірші, «щоденна» спустошувальна сила язичницького Риму встановлює спустошувальну силу «мерзоти», тобто папську владу. У дванадцятому розділі, в одинадцятому вірші, «щоденна» спустошувальна сила язичницького Риму усувається, щоб установити спустошувальну силу «мерзоти» папства.

Взаємини двох спустошувальних влад Риму є основною темою книг Даниїла та Об'явлення, і саме ці взаємини Павло визначає як істину, яку потрібно любити, щоб людина уникнула сильної омани, яка породжується вірою в брехню. Бог ніколи не повторюється, і кожне відображення взаємин язичницького Риму з папським Римом дає власне особливе свідчення щодо цієї теми, але відкинути символ Риму в останні дні означає відкинути пізній дощ і натомість прийняти сильну оману. Це означає назавжди бути ототожненим як нагий лаодикієць.

Лаодикійські адвентистські історики, хоча й не виявляють жодної священної шаноби до ролі та праці Вільяма Міллера, все ж таки визнають, що саме його усвідомлення взаємозв'язку між язичницьким і папським Римом було тією пророчою структурою, на якій він побудував «усі» свої пророчі тлумачення. Гавріїл та інші ангели привели Міллера до розуміння взаємозв'язку язичницького й папського Риму, але у своєму історичному баченні він не розглядав Рим як потрійну сутність, що складається з дракона, звіра та лжепророка.

На той час Сполучені Штати ще не розпочали виконувати роль лжепророка, бо протестанти Сполучених Штатів не стали дочками Риму аж до 1844 року, а основоположна праця Міллера вже була відображена на діаграмі 1843 року, яку було опубліковано у травні 1842 року.

У 1989 році останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла були розпечатані, і вісник того часу розпізнав, що існують три сили, чії пророчі дії простягаються від сорокового до сорок п'ятого вірша одинадцятого розділу. Цар півдня у вірші сорок — це сила дракона, цар півночі — це папська влада, яка на початку цього вірша, у 1798 році, отримала свою смертельну рану від рук сили дракона наполеонівської Франції. У цьому вірші папська влада починає роботу зі зцілення своєї смертельної рани. У 1989 році цар півночі завдає удару у відповідь проти драконової сили Радянського Союзу, який на той час став царем півдня. Коли звір католицизму завдає удару у відповідь проти Радянського Союзу, він прийшов із проксі-військом Сполучених Штатів, які є лжепророком шістнадцятого розділу Об'явлення. Дракон-цар півдня, звір-цар півночі та лжепророк колісниць, вершників і кораблів усі зображені у вірші сорок, а пророча лінія закінчується у сорок п'ятому вірші,

коли папська влада "приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе їй".

Армагеддон у шістнадцятому розділі Книги Об'явлення — це символічна географічна місцевість, що означає бунт людства, який передує поверненню Христа. Армагеддон — символічний термін, утворений із двох слів: «хар», що означає «гора», і «Мегіддо», тобто Єзреельська долина. Той факт, що Іван поєднав гору з Мегіддо, тоді як Мегіддо — це долина, підказує дослідникові пророцтво, що Армагеддон є символом із географічною вказівкою, адже в Єзреельській долині немає гори.

Єзреельська долина розташована між трьома морями (Середземним морем, Галілейським морем та Мертвим морем) і Єрусалимом. Вона розташована відносно центрально в північній частині Ізраїлю, а ці три водойми та Єрусалим розміщені навколо неї в різних напрямках. У сорок п'ятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла цар півночі приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе йому, а вірш визначає його географічний кінець як між морями та славною святою горою Єрусалима. Сороковий вірш одинадцятого розділу Даниїла представляє три сили, які є учасниками зцілення смертельної рани папської влади та її остаточного кінця.

Перша фраза цих віршів вказує на час кінця — 1798 рік, коли папство отримало свою смертельну рану, а сорок п'ятий вірш вказує на його незворотну смертельну рану. Пророча історія між першою та останньою смертю папської влади окреслює бунт людства, у міру того як воно відновлює панування папської влади, коли її смертельна рана загоюється напередодні остаточної загибелі цієї влади. Ці шість віршів несуть печать істини, бо початок і кінець — це смерть папської влади, а середні вірші — бунт людства, коли загоюється перша смертельна рана.

Міллеру було дано світло від небесних ангелів щодо взаємин між язичницьким і папським Римом. Ключем до розуміння Міллером пророчої моделі, яку він застосовував у всіх своїх пророчих застосуваннях, було «щоденне» у Другому посланні до Фесалонікійців. «Щоденне» в тому розділі — це язичницький Рим, що і утвердив видіння, яке зрозумів Вільям Міллер, бо саме Рим, грабіжники твого народу у вірші чотирнадцятому одинадцятого розділу, утверджує видіння.

Посланець, покликаний досягнути зростання знань у 1989 році, прийшов до розуміння потрійної природи Риму. Міллер був посланцем першого й другого ангелів і зрозумів перший і другий прояви Риму, щоб утвердити видіння, яке він представив світові. Посланець третього ангела прийшов до розуміння всіх трьох проявів Риму, щоб утвердити видіння, яке йому було дано проголосити світові.

Першим проявом Риму був язичницький Рим. Із язичницького Риму вийшов папський Рим, другий прояв. Із перших двох проявів виник сучасний Рим — потрійний союз дракона, звіра і лжепророка.

Ми продовжимо розгляд суперечки щодо «щоденного» в історії адвентизму в наступній статті.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них оману й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще більша омана може обдурити розум, ніж удавання, ніби ти будеш на належній основі і Бог приймає твої діла, тоді як насправді ти провадиш багато справ згідно зі світською доцільністю і грішиш проти Єгови? О, це велике ошуканство, полонлива омана, що оволодіває розумами, коли люди, які колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом і силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього»."

Бог не змінився щодо своїх вірних слуг, які зберігають свої одежі незаплямованими. Але багато хто вигукує: «Мир і безпека», тоді як на них насувається раптова погибель. Якщо не буде глибокого покаяння, якщо люди не впокорять свої серця сповіддю і не приймуть істину такою, якою вона є в Ісусі, вони ніколи не ввійдуть у небо. Коли очищення відбудеться в наших рядах, ми більше не будемо спочивати безтурботно, вихваляючись, ніби ми багаті й розбагатіли, і ні в чому не маємо потреби.

Хто може правдиво сказати: «Наше золото випробуване в огні; наші шати незаплямовані світом»? Я бачила, як наш Наставник указував на шати так званої праведності. Зірвавши їх, Він оголив скверну під ними. Тоді Він сказав мені: «Хіба не бачиш, як вони удавано прикрили свою скверну та гнилизну характеру? „Як стала блудницею вірна столиця!“ Дім Мого Отця зроблено домом торгівлі, місцем, яке покинули божественна присутність і слава! Через це є слабкість, і бракує сили». Свідчення, том 8, 249, 250.